

Όλα είναι μοναξιά στο Καλέντζι (Νικηφόρος Βρεττάκος)

[/ Γενικά](#)

Από τα «τρία ποιήματα στη γυναίκα με το τσακισμένο χέρι», διαλέγω το δεύτερο, που ακούει στο τίτλο «όλα είναι μοναξιά στο Καλέντζι». Ποιητής, Νικηφόρος Βρεττάκος. Τον τελευταίο καιρό μου κρατά «συντροφιά» στη καθημερινότητα μου. Ιδιαίτερα αυτές τις (γιορτινές) ημέρες, η φωνή του στη δική μου ακοή, «συμπλέει» με συναισθήματα συμμιγή και διάθεση περίεργη...

Υπάρχουν σπίτια στον κόσμο
που δεν έχουν κανένα παράθυρο.

Ούτε καν για ένα άστρο,
ούτε για ένα κλωνάρι μυγδαλιάς, για έν στάχυ
ή για μιάν ηλιαχτίδα διπλωμένη στα τέσσερα,
σάν ένα γράμμα που το στέλνει ο Θεός.

(Τέτοιο γράμμα δεν έλαβες.)

Δίχως θέα στο μέλλον,
περπατούσες στα νύχια, γονάτιζες,
αφουγκραζόσουν τον ύπνο μας τα μεσάνυχτα,
μας έλουζες και μας χτένιζες,
μας φορούσες καθαρά ρούχα την Κυριακή,
μας συνόδευες κάτου στην πόρτα
και μας κοίταζες άφωνη, ώσπου
μας έπαιρνε ο ήλιος.
Όλα ήταν για μας.
Για σένα δεν είχε τίποτα ο κόσμος.
Για μας τα λουλούδια κι η θάλασσα,
τα τραγούδια και η Λαμπρή.
Χωρίς δαχτυλίδι στο χέρι,
περιχαρακωμένη στη μοίρα σου,
ψηλώνες μέσα στη μοναξιά σου,
μας μάλωνες με την πίκρα σου.
Κι ενώ τρέχαμε μείς
πιασμένοι απ'τα χέρια
ν'αγκαλιάσουμε τον ορίζοντα, εσύ
έψαχνες για παράθυρα,
σ'ένα σπίτι παράξενο και πικρό, που δεν είχε
τίποτε άλλο εκτός
από μια πόρτα να φύγεις.
Μα τα πλοία δεν σε παίρνανε
γιατί είχες τον άνεμο και τη θάλασσα μέσα σου
γιατί είχες μιάν έρημο μέσα σου, δίχως
πουλί και τραγούδι.
Τα παιδιά μας διαβάζουν γύρω από τη σόμπα.
Γελούν τα τετράδια τους ανοιγμένα στο φώς.
Το τραπέζι είναι έτοιμο, κανένας δεν λείπει.
(Εσύ πάντα έλειπες.)
Τώρα θα βρέχει εκεί πάνω που βρίσκεσαι
έτσι δεν είναι; Μπορεί να χιονίζει.
Τι λέω; Άν χιονίζει; Χιονίζει
μέσα σ'όλη την έκταση της συλλογής σου.
Το ξέρουμε
κι όταν βγαίνει ο ήλιος
παρακαλούμε κι οι τρείς:
«Ήλιε μας, κόψε μια πήχυ απ'τη λάμψη σου,
ν'αναπάψει το χέρι

σταυρωμένο στο στήθος της.

Το σπίτι της είναι

κάτω απ'το σύννεφο».

Δεν έχουμε άλλο.

Οι δρόμοι είναι ανάστατοι.

Τα ποτάμια θολά.

Καληνύχτα σου.

Νικηφόρος Βρεττάκος, «η εκλογή μου», εκδόσεις «ποταμός»

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr